

„Нека пъкъ върви да видя кждѣ ще иде!“ Мравката доближила до една трохица, позаобиколила я и бързо я повлѣкла назадъ. Въ сжщото врѣме на гроздето, което сжщо било на трапезата, кацнала една пчела.

На нѣколко пжти Иванчо пѣдилъ и нея, ала тя се връщала пакъ и кацвала на гроздето, като веднага засмуквала отъ него.

Тъкмо когато той рѣшилъ и нея да остави на мира, за да гледа какво ще прави, ето че дошла майка му.

— Мамо, казалъ Иванчо, защо е тази трохица на мравката и защо пчелата смучи така лакомо гроздето?

Тя го погледнала усмихнота, а послѣ рекла:

— Ехъ, синко, ти не знаешъ още защо се живѣе! Ако татко ти не бѣ се трудилъ да спечели нѣкоя и друга парà, та да принася въ къщи, какво щѣхме да правимъ? Какво щѣхме да ядемъ, съ какво щѣхме да се обличаме? Ами кой приготвя твоето едене. кой ти прѣчистя дрѣхитѣ?

Както ние съ баща ти се грижимъ за тебе, така сжщо мравката и пчелата има за кого да се грижатъ.

Първата за своитѣ малки, а втората освѣнъ за тѣхъ още и за хората.

Дѣца, никой не живѣе само за себе си!

